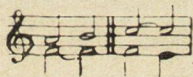

дето намира смъртта си. С. е писал множество симфонии, 6 оратории — „Св. Иоанъ Златоустъ“, „Св. Пелагия“, „Естеръ“, „Св. Иванъ Кръстителъ“, „Сузана“ и „Св. Едита“, няколко опери, трио-сонати, кантата и др., въ които се изявява като една силно надарена творческа личност. С. разширява формата на арията, и пренася върху вокалните форми принципите на концерто-гросо.

Страдивари, Антонио — Stradivari, Antonio — бележит майсторъ (строителъ) на цигулки и други струнни инструменти, род. 1644 въ Кремона, умр. 18 дек. 1737 с. т., ученикъ на Николо Амати, при когото работи до 1667, — следъ което става самостоятеленъ. Неговите двама сина **Франческо** (1671—1743) и **Омобон** (1671—1742) сж работили съ баща си, така че, баща и синове сж оставили единъ голъмъ брой цигулки, виоли и чели — отъ иай-високо качество.

Страмбото, ит. strambotto — италиански художествени пѣсни отъ времето на ренесанса, раздѣлени на куплети отъ 8 стиха — върху 4 двойки еднакви рими. Музиката имъ е била въ стила на фротолитъ.

Странично движение, лат. motus obliquus — се нарича въ хармонията, когато единъ гласъ се придвижва нагоре или надолу, а другиятъ остава неподвиженъ.

Страшинандо, ит. strascinato = по полека, намалявайки отъ бързината.

Страшино, ит. strascino — при старото италианско пѣние — означава провличане на гласа при преминаването отъ единъ тонъ въ другъ, — единъ видъ портаменто (гл. т.).

Стрелниковъ, Николай Михайловичъ — руски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 2 май 1888 въ Плоцкъ, ученикъ на Житомирски, М. Кюлеръ и Новенъ, писалъ: единъ концертъ за пиано съ оркестъръ, една соната, две скерца и други нѣща за пиано, музика къмъ нѣколко драми: „Лизистрата“,

„Златниятъ прѣстенъ“, „Прометей“, „Авантюристътъ“, „Заговоритъ на императрицата“ и др., монсграфии върху: Глинка, Серовъ, Рахманиновъ, Бетховенъ и др.

Стрето(а), ит. stretto(a) = сгъстено, тѣсно, — бързъ виртуозенъ пасажъ, служащъ за край на една концертна композиция — гласова или инструментална (гл. сждо С. при Фуга).

Строежъ, или гласежъ — се нарича 1) акустическото опредѣляне на абсолютната тонова височина — на камертона или диапазона и после, — на другитъ тонове; 2) теоретично опредѣляне на относителната тонова височина, по отношение на тоноветъ единъ следъ другъ; 3) практическото приложение на тъй нареченото темпериране (гл. т.); 4) математически чистиятъ строй раздѣля октавата на 53 степени.

Стройка (мундщюкъ), нѣм. Doppelrohrblatt, фр. anche — се нарича оная горна част на инструмента отъ семейството обон и фаготи, състояща се отъ една тънка месингова тръбичка, върху която сж поставени дветъ тръстикови езичета (пластинки), отъ трептенията на които се получава тона.

Струненъ квартетъ — (гл. Квартетъ).

Струненъ квинтетъ — (гл. Квартетъ и Квинтетъ).

Струни (корди) — Струните на музикалнитъ инструменти биватъ коженни и металически. Първитъ се правятъ отъ агнешки черва, а вторитъ — отъ месингъ (по-рано), ковано желѣзо, или пѣкъ лята стомана. Металичнитъ С. се употребяватъ при клавирнитъ инструменти, а коженитъ — при лжковитъ. За получаване на низкитъ тонове — и двата вида С. се пресукватъ (опридатъ). Металическата „е“ струна при цигулката замѣства, напоследѣтъ, кожената, — понеже първата е по-трайна, и дава по-чистъ тонъ. Една доброкачествена струна, отъ която зависи въ голѣма степенъ и качеството на тонътъ на инструмента, трѣбва да бѣде еднакво дебела по цѣлата си дължина — безъ всѣкакви надебелявания (грапавини, възли), или огънявания, — както и да бѣде прозрачна, и — когато бѣде отпусната (следъ опжване) — да се възвръща къмъ първоначалната